

Prekentekest: Matt 21,1-9

De nærmet seg Jerusalem og kom til Betfage ved Oljeberget. Da sendte Jesus to disipler avsted og sa til dem: "Gå inn i landsbyen som ligger foran dere! Der skal dere straks finne et esel som står bundet, og med en fole hos seg. Løs dem og før dem til meg! Og kommer noen med spørsmål, så si at Herren har bruk for dem. Da skal han straks sende dem med dere." Dette skjedde for at det som er talt ved profeten, skulle oppfylles:

Si til Sions datter: Se, din konge kommer til deg, ydmyk, ridende på et esel, på trekkdyrets fole.

Disiplene gikk av sted og gjorde som Jesus hadde sagt, og hentet eselet og folen. Så la de kappene sine på dem, og han satte seg opp. Mange i folkemengden bredte kappene sine ut over veien, andre skar grener av trærne og strødde på veien. Og mengden som gikk foran og de som fulgte etter, ropte: Hosianna, Davids sønn! Velsignet være han som kommer, i Herrens navn! Hosianna i det høyeste!

Slik lyder Herrens ord.

Så møtes vi i dag av et nytt år i kirken. Det er mange som har nyttårsforsett ved et årsskifte, eller tenker gjennom hvordan året som er lagt bak oss har vært. Slik er det vel helst ved vanlige årsskifter, men et kirkeår, hva er vel det? Har du forventninger til det nye kirkeåret? Har du forventninger til kirken, til gudstjenestene og fellesskapet? Har du forventninger til Gud? Jo, et kirkeår kan vi gå inn i med forventning, ikke fordi vi skal sette vår lit til kirken som ytre organisasjon, eller til feilbarlige mennesker. Et kirkeår kan vi gå inn i med forventning fordi Jesus har kommet nær.

Det er ikke noe gammelmodig over Jesu komme. Vi henter ikke Jesus inn fra fortiden, selv om bibeltekstene ofte gjengir historier som har hendt. Jesus henger ikke fast i fortiden. Det er ikke barnet i krybben som møter oss. Nei, det er seierherren fra den andre siden, han som lever i dag og som alltid skal leve. Jeg tenker meg Jesus som han som møter oss fra fremtiden, fra det riket som vi tilhører og en gang skal være en fysisk del av. Han kommer fra den fremtiden som er vår, bare ennå ikke synlig og fullendt. Jesus møter oss i dag, kanskje kjenner du allerede at han er nær? Hva har han på hjerte? La oss se etter i teksten.

Vi møter scener fra en by i fokus for strid og terror; Jerusalem. Vi ser bilder på TV derfra nesten hver dag. Det knytter seg så mange drømmer til denne byen. Muslimene har sine drømmer. Jødene har sine. Jesus var en jøde. Han vokste opp i et okkupert land. Han kjente til de mange drømmene og lengslene folk den gang hadde. Han visste hva frihet betydde for dem som var under fremmed herredømme. Den gang var det ikke jødenes land, men romernes. Noen ville gå til væpnede aksjoner Andre trodde vel også den gang mer på forhandlinger, eller fredelig sameksistens.

Så kommer Jesus ridende inn i byen. Ridende på et esel. Det er nesten så vi kan se han for oss i TV-bildet komme ridende mellom steinkastende palestinere og Israelske soldater med gevær. Og ser vi det først for oss, så hører vi gjerne reporteren på TV rope oppgitt: hva gjør denne mannen på et esel midt i skuddlinjen? Dette er jo galskap. Han kan jo bli drept, eller i beste fall skadet. Så er det nettopp det han blir. Og bildet skifter fra steinkasting og skyting til fredelige palmegreiner og hurrarop. Men freden var bare tilsynelatende.

Jesus visste, da han red inn i Jerusalem, lenge før TV og media ble oppfunnet, at hans time var kommet. Inntoget i Jerusalem var hans vei til korset. Med seg bar han ei tung bær. Den skulle sones, den skulle spikres sammen med han til korset. Når livet ebbet ut skulle denne syndebyrden, som ikke var hans, men vår alles, bli borte i hans død. "Han ble såret for våre overtredelser og knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham for at vi skulle ha fred, ved hans sår har vi fått legedom." Jes 53,5.

Så hørtes det hosianna-rop den dagen i Jerusalem. For mange hørtes det ut som glade hurrarop som når seieren var innen rekkevidde. Som hurra for han som skal sikre fred i Jerusalem. Men den som kunne høre bedre etter, kunne faktisk skjønne at bak hurraropene var det et rop fra hjertet, et rop om frelse. For det er det hosianna betyr, en bønn om frelse.

Den egentlige striden er ikke bare den vi ser som hat og fiendskap på TV. Skal tro om ikke det bare er toppen av et isfjell. For den egentlige ufreden er inne i menneskehjertene. Så var det denne bønnen Gud hadde hørt, folkets hosianna rop, ordene fra profeten Sakarja: "Rop høyt av glede, Sions datter, bryt ut i jubel, Jerusalem! Se, din konge kommer til deg. Rettferdig er han, og seier er gitt ham; ydmyk er han og rir på et esel, på den unge eselfolen." Sakarja 9,9. Og ordene fra Salmenes bok: "Å, Herre, gi frelse, å, Herre, la det lykkes! Velsignet være han som kommer i Herrens navn." Salme 118,25f.

Så er vi samlet i kirken ved inngangen til et nytt kirkeår. Advent betyr komme. Det er Herrens komme vi venter på. Ikke bare slik at vi venter på å feire Jesu første komme som er julens budskap, nei, advent er også en tid vi skal minnes om, og minne hverandre om, at Jesus kommer til oss i dag. Han møter oss med et nådens år. Ennå er det tid for å møte en nådig Gud for Jesu død og oppstandelses skyld.

Hører han hosianna-rop i dag? Hører han rop av glede, jubel og takknemlighet over at han har åpnet en vei til himmelen for oss, over at han har kommet og er nær? Hører han en bønn om hjelp, en bønn om frelse? Begge deler klinger med i menighetens hosianna. Jubel og takk, men også bønn om hjelp og frelse.

I dag møter vi ham ved inngangen til det nye kirkeåret, og det er vår hyllest han møter. I kirker over hele landet, ja også i fjerne land og kontinenter, synger hans menighet salmer til hans pris. Til sammen blir det et mektig kor som i tall langt overgår den hyllest han fikk den gangen han kom ridende inn i Jerusalem.

Også i dag møter han oss der vi er i livet, i glede som i sorg, i lykke som i nød. Han tar våre liv på alvor. Det behøver ikke bety at alt blir lett. Jesu vei gikk like til tempelplassen der han foretok en skikkelig opprydning og drev ut slikt som ikke skulle være der. Slik kan han møte oss i dag og rydde opp i våre liv, men evangeliet forteller videre; han gikk fra tempelplassen til blinde, vannføre og til barna. Han helbredet syke, og evangeliet forteller at hosianna-ropene fra inntoget, de forstummet ikke, men de fortsatte hos barna. (Matt 21,15)

Så skal vi få møte ham i dag ved inngangen til det nye kirkeåret. Den allmektige Gud har satt sin Sønn til konge over oss, og han lar oss enda en gang begynne et nådens år i sin kirke. Han kommer ikke i ytre pomp og prakt, synlig for alle og enhver. Nei, den ydmyke kongen som har seierens fane i sin hånd, han møter sin menighet i ord og sakrament.

Vi vet at han møter oss. Det er gitt oss et signalement. Han har sagt det i sitt ord, vi kjenner det i våre hjerter når Den hellige Ånd gir Ordet adresse og Jesus får tale til oss om synd og om nåde, omvendelse og frelse, til formaning og til trøst. Han er sannelig til stede og gir oss sin nåde her i Guds hus og i våre liv.

Den ydmyke kongen trenger seg ikke på. Han toger ikke inn til hest med makt og styrke. Han skjuler seg ikke i pansret personellkjøretøy, men stiller seg ubeskyttet og sårbar midt i skuddlinjen, der striden er størst i våre liv, der vi kjenner det river og sliter. Der stopper han opp. Stille, og i visshet om at han også kan bli avvist, tilbyr han sitt rike.

"I det høye og hellige bor jeg, og hos den som er knust og nedbøyd i ånden. Jeg vil vekke de nedbøydets ånd til liv, og gjøre de knustes hjerter levende," Jes.57,15 sier Herren.

"Gjør døren høy, riv stengsler ned, i hjertet rom for ham bered, så kommer ærens konge sterk og fremmer i deg alt sitt verk."

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.